

19 59

NAŠA LUČ

8

Nedelje v vinotoku

Vinotok je lepo domače ime za »oktober«, ki je mednarodna beseda, izvirajoča iz grščine. Letos ima štiri nedelje, ki je vsaka po svoje znamenita.

Prvi nedelji pravimo »rožnovenska«, ker praznujemo med tednom nato god Rožnovenske Matere božje.

Druga nedelja se imenuje »žegnanjska«, ker je med tednom praznik posvečenja cerkva. Vsaka cerkev, ko je dograjena, se namreč slovesno posveti za sveto rabo, se »požegna«.

Tretja nedelja je posvečena eni važnih krščanskih zadev, misijonom, zato ji pravimo »misijonska«. »Pojdite in učite vse narode!« je dejal Kristus apostolom. Vsak od nas je dolžan po svojih močeh delati na to, da se bo Kristusova vera razširila v kraje, kjer je še ni. Prevevati nas mora duh krščanske osvajačnosti!

Četrta nedelja v oktobru je »nedelja Kristusa Kralja«. Ali niste še videli na nekaterih vratih podobe Srca Jezusovega in napis »Pridi k nam Tvoje kraljestvo!«? Ta nedelja utrjuje v nas prepričanje, da mora Kristus kraljevati v vsem našem življenju, Njemu moramo služiti, pa bomo bolj srečni!

Še o univerzi v Ljubljani

Na vseh oddelkih univerze (fakultetah) je bilo letos 95 rednih profesorjev in 62 docentov, skupaj 157 učnih moči. Na vseh zavodih vseučilišča dela 300 znanstvenih in strokovnih delavcev.

Sedaj gradijo novo zgradbo za naravoslovni in prirodoslovni oddelek univerze v Aškerčevi ulici.

S Svete Gore pri Gorici

Sedaj je občina popravila cesto iz Solkana na Sveto goro, da morejo po njej voziti tudi avtomobili. Končno so dovolili tudi gostilno, kjer more romar dobiti poleg pijače tudi toplja jedila. Pravijo, da je to v korist »turizma«.

Lani v tem času je umrla 90-letna žena Tinca, ki je preživela na Gori 63 let kot oskrbovalka svetogorskega svetišča. Preživela je tam dve svetovni vojni in do-

živela, da je bilo svetišče dvakrat znova odprto in obnovljeno. Naj ji bo lahka svetogorska zemljica, iz katere naj zrastejo najlepše dišeče rože za Marijin oltar, ki ga je toliko let krasila.

Mohorjev knjižni dar 1960

Kmalu bo izšel Mohorjev koledar za prestopno leto 1960. Bo zelo zanimiv.

V GORICI so pripravili za letošnje zinske večere povest »Škrlatno nebo na vzhodu in zahodu«. Izdali bodo tudi življenjepis znamenitega arškega župnika sv. Janeza Vianaja, ki je pred 100 leti umrl.

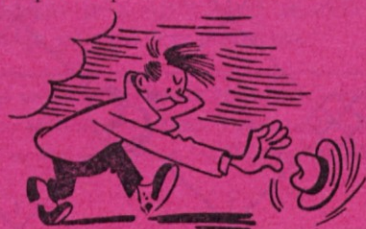
V CELOVCU pa so pripravili za letošnje večernice povest pisatelja Mauserja, »Ura s kukavico«. Druga povest je prevod iz nemščine »Zvesta srca«. Izšel je tudi 5. zvezek zgodovine koroških Slovencev izpod peresa Franca Erjavca, ki je dolgo bival v Parizu. Sliko na ovitku je tudi letos narisala akademska slikarica Marjanica Savinškova iz Pariza.

»DRUŽINSKO PRATIKO« za prestopno leto 1960 že lahko naročite pri običajnih poverjenikih.

ZA DOBRO VOLJO

Pri zdravniku. — V čakalnici sedi možakar in vpraša človeka, ki stopi iz zdravnikove sobe: »Ali je zdravnik pogruntal, kaj imate?« — »Ne, hvala Bogu!« odvrne oni, »Imel sem tri tisoč frankov, pa je hotel imeti le tisoč pet sto...«

Dobro delo. — »Danes sem zadovoljen. Naredil sem dobro delo, ki je razveselilo najmanj sto ljudi...« — »Kaj si pa storil?« — »Tekal sem za klobukom, ki mi ga je veter podil po cesti...«

Oktobrska misel

Slika nam kaže podobo Fatimske Matere božje, kronane s krono slavnih portugalskih kraljev. V srednjem veku so bili Portugalci veliki pomorščaki in so njihove ladje odkrile nova morja in celine, na katerih se je potem osnovalo portugalsko kraljestvo. V sedanjem stoletju pa je portugalska dežela močno propadla in bila leto za letom plen revolucionarjev, dokler se ni na čudovit način umirila. Menijo, da je to zasluga Fatimske Gospe, ki se je leta 1917. prikazala v Fatimi, puščavskem kraju blizu Leirie. Zato so okronali njen spominski kip s krono svojih starodavnih kraljev.

Morda vam ni znano, da je pri teh prikazovanjih Marija večkrat pozivala k molitvi. Zaradi grehov in grešnega življenja prihaja na svet gorje, kajti žalitve Boga izzivajo. »Ljudje naj se poboljšajo in prosijo za odpustanje grehov,« je dejala Marija. Pri zadnjem prikazovanju, 13. oktobra, pa je vse te pozive ponovila v kratkih besedah: »Molite rožni venec!«

Zdaj v mesecu oktobru, ki je rožnovenski mesec, spominjamo na te Marijine besede. Ko hudobija narašča, je treba, da dobri več molijo in s tem dajejo protitež hudobiji. Med raznimi molitvami je pa najlepša molitev rožnega venca. To molitev so včasih povsod molili zvečer po družinah. Moderno nemirno življenje je zmešalo dnevni red družin in zato se je ta navada marsikje izgubila. Toda tudi po delavskih družinah marsikje molijo rožni venec in ta molitev jim je v veliko uteho in bodrilo. Molijo danes rožni venec tudi po radiu in v Ameriki ga molijo razne filmske zvezde tudi po televiziji.

Marsikje so že razširili »živi rožni venec«. Kakšen pa je ta? Ta rožni venec je

organizirana skupna molitev. Zbere se 15 oseb in vsak se obveže, da bo zmolil vsak dan desetko rožnega venca, to je očenaš in 10 zdravamarij. Ker jih je 15 skupaj, tako ta skupina skupno vsak dan zmoli vse tri dele rožnega venca, veseli, žalostni in častitljivi del. Vsak od njih ob molitvi premisli eno skrivnost iz Jezusovega in Marijinega življenja.

Za spremembo pri skupni molitvi ponekod pred molitvijo očenaša in zdravamarij zapojejo posebno pesem, ki ji spreminjajo zadnjo kitico tako, da omenijo vse skrivnosti, drugo za drugo. Za *veseli del* pojejo: »Duša, premisli veselo božjo skrivnost in pozdravi Jezusa, ki ga je Devica — od Svetega Duha spočela — v Elizabetin dom nosila — tam v Betlehemu nam rodila — v Jeruzalemu darovala — v Jeruzalemu v templju našla.« Za *žalostni del* prepevajo malo drugače: »Duša le pojdi z mano, z menoj na božjo pot, na božjo pot na goro, na goro žalostno. Tam videla boš, du-

ša ti, kaj Jezus Bog za nas trpi, za nas in naše grehe — krvavi pot poti — je grozno bičan bil — je s trnjem kronan bil — je nesel težki križ — je strašno križan bil.« Za častitljivi del pa se pesem glasi: »Pove-
ličujmo častitljivo skrivnost. Počastimo Je-

zusa, ki je — vstal od smrti zmagoslavno — šel v nebesa čudovito — Svetega Duha poslal nam — svojo Mater vzel v nebesa — svojo Mater v raju kronal.«

Oktober nas kliče, rojaki! Kliče nas k molitvi rožnega venca!

To je zavest

Angleški lord Carnegie se je zaljubil v igralko Mary Drage. Tega nista skrivala ne on ne igralka in vsi so pričakovali, da se bosta poročila. Toda zgodilo se je nepričakovano. Dekle je odbilo mladega, bogatega in lepega lorda. Kaj se je zgodilo?

Lord je bil iz angleške kraljevske družine, sin hčere bivšega angleškega kralja Jurija VI. Po predpisih angleških zakonov bi se moral poročiti v protestantski cerkvi. Mary Drage je za to zvedela. Pred nekaj leti je postala katoličanka in dobro je vedela, da bi bil ta zakon, v nekatoliški cerkvi sklenjen, zanjo neveljaven in bi tako zašla v grešno stanje.

Spraševali so igralko, kako to, da je odbila. Odgovarjala je: »Z lordom Carnegiem se jaz ne morem poročiti. Katoliška Cerkev ne dopušča, da bi se poročila v protestantski cerkvi.« »A ti in tvoji otroci bi bili lordi!« so ji prigovarjali taki, ki niso mogli razumeti, da kdo zaviže tako priložnost, ki se nudi le enkrat v življenju in to morda le eni od milijon deklet.

»Raje imam, da so moji otroci katoličani, kakor pa da bi bili lordi in grofi,« je odgovarjala igralka.

(Iz »Božje besede«)

PRED VESOLJNIM CERKVENIM ZBOROM

Pripravlja se velik sestanek vseh škofov in papeža, na katerem bodo govorili o važnih zadevah. Dozdaj je bilo od apostolskih časov do danes 20 takih vesoljnih cerkvenih zborov. Na tem zboru, ki ga je sklical sedanji papež, bodo poizkušali doseči tudi zedinjenje pravoslavnih in drugih kristjanov s katoliško Cerkvijo. Papež Janez XXIII. pravi: »Ne razpravljajmo, kdo je kriv. Krivi smo vsi. Dajmo, ujedinito

se!« Skušali bodo škofje na tem zboru tudi določiti smernice, kako bi svet pipe-
ljali k lepšemu, srečnejšemu in bolj verne-
mu življenju.

K edinosti vere

Helena Iswolsky je znana pisateljica in profesorica v New Yorku. Rodila se je 1896. v Monakovem, kjer je bil njen oče poslanik ruske vlade. V šolo je hodila v Franciji in Rusiji, po ruski revoluciji je ostala izven Rusije ter se preselila v Ameriko. O svojem prestopu v katoliško vero naj pa sama pove:

»Zakaj sem postala katoličanka, morem odgovoriti le, ako se spomnim mnogih okoliščin in dogodkov, ki so me privedli v katoliško vero. Poskusila bom po svojih najboljših močeh obnoviti vse, kar me je privedlo do tega. Rodila sem se v tipični ruski družini ob koncu prejšnjega stoletja. Moj oče je bil diplomat, pravi Rus, a je preživel mnogo let v inozemstvu. Postal je najprej neuradni poslanik v Vatikanu, da bi obnovil odnose med papežem in Rusijo. Papež Leon XIII. je imel rad očeta. Ko je bila podpisana pogodba, je papež podaril očetu sliko, kjer je zapisal: »Vir prudens et fidelis« — »modremu in vernemu možu«! Sama sem bila takrat še dete, vendar mi je kasneje brat veliko pripovedoval, kako so bili sprejeti pri papežu. Moja mati je bila protestantinja, doma ob Baltiku. Mešani zakoni so bili pogosti v Rusiji. Tudi moj oče in mati sta spoštovala drug drugega vero.«

Starše sem zelo ljubila, zato sem jih tudi posnemala, vendar nisem nikdar slišala ničesar več o katoliški Cerkvi. Oče ni nikdar rad govoril o tem, v Rusiji je bilo le malo katoličanov in veliko predsodkov do njih.

Bila sem vzgojena v pravoslavju. Hodila sem v cerkev, naučili so me znamenja sv.

križa pred ikonami. Predno sem znala brati, sem že pela pri bogoslužju v kapeli pri poslaništvu. Bili smo takrat v Tokiu, zato je bilo največ pevcev japonskih. Naučila sem se moliti vero, slišala sem o pomenu zakramentov, o svetosti duhovništva, na pamet sem se naučila najvažnejše odstavke iz sv. pisma. Največji vtis je name napravila sv. Evharistija. V ruski pravoslavni cerkvi so otroci sprejemali sv. obhajilo zelo zgodaj. Čim je mogoče dete hraniti z žličko, je moglo prejeti sv. obhajilo pod obema podobama. Spominjam se sv. obhajila, ko mi je bilo 6 let, v sedmem letu sem opravila prvič spoved.

Tako sem že zgodaj vzljubila sv. Evharistijo in nikdar nisem zgubila vere vanjo. Nikdar me niso silili k veri, zato se ji nikdar nisem upirala.

Medtem se je pripravljala vihar; bila je vojna z Japonci; potem prva revolucija. Carski režim je počasi propadal in Lenin je pripravil boljševizem. Le malo ljudi je bilo zaskrbljenih zaradi tega. Moj oče ni bil optimist. Kot diplomat je dobro vedel, kaj se pripravlja v Evropi. Vedel je, da je Rusija slabotna, dasi je na zunaj zgledala kot velikan. L. 1910. je postal poslanik v Parizu, zato smo se tja vsi preselili.

V Parizu sem imela priliko za študij. Imela sem najboljše učitelje in hodila v najboljše šole. Obiskovala sem gledališča in muzeje. Z očetom sva se veliko razgovarjala, ker je bil zelo izobražen.

Svoje versko izobrazbo sem nadaljevala tudi v Parizu, a nikdar nisem prešla preko najbolj osnovnih stvari. Začela sem čitati francoske pisatelje: Renan, Zola, Anatole France, Nietzsche so bili moji »vodniki« v tistih dneh. Čudno pa je bilo, da nikdar nisem vstopila v katero katoliških cerkva, dasi sem živela v katoliški deželi. Bil je čas, ko je bilo na Francoskem moderno biti brez vere.

Moja mati je končno podrla »ograjo«. Med našim poslaništvom in neko katoliško sirotišnico, ki so jo vodile sestre, je bil res zid. Skozi naša okna smo lahko videli otroke pri igri na vrtu, kamor je tudi od časa do časa stopila sestra, ki je imela

posebno pokrivalo, najbolj še podobno ptičjim krilom. Moja mati je imela zelo rada otroke, posebno še sirote. Zbirala je obleko zanje in naš kuhar jim je pošiljal vse, kar je v kuhinji ostalo. Večkrat so bile velike večerje in vedno je ostalo mnogo jedi in je šlo »preko zidu«.

Sestre so bile hvaležne ter so mojo mater vabile v samostan. Povabile so jo tudi v glavno hišo na Rue de Bac, ki prav gotovo spada med najbolj svete prostore v Parizu. Na mater je napravilo svetišče velik vtis in ostala je v prijateljskih stikih ves čas, dokler smo bili v Parizu. V hišo je začel prihajati tudi Abbé Mugnier, takrat zelo znan duhovnik v Parizu, ki so ga veliko vabili tudi v diplomatske kroge. Mnogim je bil duhovni vodja ter je z neizmerno potrpežljivostjo vodil duše, ki so se upirale Bogu.

Abbé Mugnier je name zelo vplival, a bila sem še zelo daleč pred ciljem. Pozimi leta 1914. me je mati vzela v Petrograd v Rusiji, kjer sem se udeleževala družabnega življenja v polni meri. Tik pred začetkom vojne sem se vrnila v Pariz. Med vojno sem delala v vojaški bolnišnici, kjer sem odkrila strašno trpljenje, odkrila pa tudi vero. Čeprav je bila francoska vlada proti veri, francoski narod je bil veren. Ob nedeljah smo imeli mašo v zasilni kapeli, ki jo je daroval ranjeni duhovnik, neki oficir je igral redno na violino Schubertovo »Ave Marijo«. Ranjenci so prišli k maši, kakor koli so mogli. Bila sem poleg, ko so umirajoči prosili za sv. obhajilo pred smrtjo in duhovnik jim je delil to sveto popotnico. Prvič v življenju sem razumela: »O smrt, kje je tvoje željo?«

Z nekim častnikom, ki je bil smrtno ranjen, sva se veliko razgovarjala tudi o veri. Čital mi je iz del modernih katoliških pesnikov, zato sem se sama začela zanimati za katoliške pisatelje in pesnike, zlasti za one, ki so padli v vojni.

Leta 1917. je nastala v Rusiji revolucija. V Parizu smo se izognili vsej grozi boljševizma, pa zgubili smo tudi svojo stalnost. Postalni smo revni in moj oče je vsled bolezni, ki je takrat razsajala tudi v Franciji, umrl. Bil je vdan v voljo božjo. Proti kon-

cu svojega življenja je veliko bral iz knjig svetnikov in mistikov. Umrli je tako lepo, da sem se spet spomnila: »O smrt, kje je tvoje želo?«

V teh letih sem študirala in delala, kolikor sem mogla. Začela sem pisati v revije in radi so sprejemali moje izdelke. Duhovno sem bila pa še ves čas v temi.

Nekega dne me je nekdo povabil, naj bi se udeležila misijona, ki ga je vodil p. Lhande, ki je bil kasneje znan po svojem delu v tako zvanem »rdečem pasu« v Parizu. Misijon me je globoko ganil. Rada bi šla k spovedi, pa se nisem upala. Prvič v življenju sem spoznala pomen zakramenta sv. pokore.

V tem času smo zapustili Pariz ter se naselili v dolini reke Pau pod Pireneji. Zbolela sem in mesece sem morala ostati v postelji. Zdravniki mi niso mogli pomagati. Mnogo sem pre jokala in govorila pogosto: »Tako sem še mlada, pa moram umreti!«

Slučajno pa je moja mati srečala neko Amerikanko, Natalijo H., ki me je takoj prišla obiskat. Vlila mi je poguma in našla tudi zdravila zame. Pogosto je hodila v Lurd, ki ni bil daleč, in prav gotovo je tam mnogo molila zame, dasi ni nikdar tega omenila.

Takrat sem mnogo čitala in čitala sem katoliške knjige, med drugimi tudi o Karlu de Foucauld, apostolu Sahare. Zdi se mi, da je bil to končni vzrok za mojo odločitev. Vedela sem: postati moram katoličanka. Ko se mi je vrnilo zdravje, sem bila pripravljena. Obiskala sem opatijo sv. Školastike pri Toulusu, kjer sem bila sprejeta v katoliško Cerkev. Nisem bila krščena in birmana, saj sem te zakramente prejela že v pravoslavni Cerkvi. Sprejela sem le papeža kot poglavarja Cerkve, ki je središče duhovnega življenja. Ohranila sem vzhodni obred, ki mi je bil pri srcu od mladih nog, spoznala pa sem tudi lepoto latinske liturgije. O socialni pravičnosti sem se naučila iz velikih okrožnic velikih papežev.

Druga svetovna vojna me je našla spet v Parizu. Morala sem bežati preko morja, kjer so se mi odprla gostoljubna vrata. Delala sem in pisala; zdi se pa, da že prihaja večer, v katerem bom »o usmiljenju božjem pela na veki!«

Pogled v tiho domačnost vzorne krščanske družine je tako lep, da ga slikarji najrajši in najuspešneje slikajo, kadar hočejo pokazati srečne in notranje zadovoljne ljudi.

Oče, resen in samozavesten, trdno veren gospodar za vse skrbi, vse vidi. Bolj ko vse na svetu ljubi ženo, ki mu je enakopravna družica, in otroke, od najstarejšega sina, ki bo nekoč njegov prvi naslednik, do najmlajše hčerke, ki jo mati v naročju še pestuje. Te ljubezni sicer ne kaže na zunaj, ampak jo skrbno in moško skriva v srcu. Ljubi svoj poklic, ki redi njega in družino. A gleda še dalje in višje. Imetje in denar mu nista vse. Tudi dušo ima on in vsi njegovi; za dušo mu je največ. To mora predvsem zveličati. Globoka vernost in poštenost je njegova največja odlika. S čistim pogledom vsakomur lahko pogleda v oči, njegovih dlani se ne drži krivica.

In mati! Vedno ji v srcu gori lučka žive vere in čiste ljubezni, s katerima razsvetljuje pot in ogreva dom vsem, ki so ji izročeni. Možu je najzvestejša družica, otrokom v ljubezni se uporabljajoča mati, po-

Naj moje težave današnjega dne, združene s Tvojo daritvijo, Kristus, služijo, da bi ljudje vedno bolj živeli kot ljudje in bratje.

sлом dobra gospodinja, sosedom prva pomoč v nezgodah, siromakom krušna mati, ki odreče sebi, da more dati drugim.

Oče in mati — ena duša in srce. Okoli njiju pa otroci — samia vesela dejavnost in živa radost. V ljubezni, ki jih družijo, spolnjujejo vsi zadnjo vročo željo božjega Odrešenika: »Da bodo vsi eno« (Jan 17, 61).

Ko živimo v času, ki je tako poln nezadovoljnosti in sovraštva, se ljudje z vso tesnobo sprašujejo, ali je še kje na zemlji kotiček, kjer bi se izmučena človeška srca vsaj malo spočila, kjer bi osrečujoča ljubezen mogla v miru cveteti. Ta kotiček je družina, v kateri vlada resnična krščanska miselnost. Naj to sleherna naša družina skuša uresničiti in ostvariti!

Za pečjo

Samotorčanov Pepi si je postavil lepo hišico. Ko sem jo šel zadnjič pogledat, sem presenečen obstal: sredi izbe je dal postaviti lepo domačo slovensko peč. Peč! Koliko spominov na lepe čase v domači hiši. Po svetu so kamini, so najrazličnejše peči. Nikjer pa ne najdeš pristne naše domače peči.

Pepitova hiša mi je kar ugajala. Vesel je bil, ko sem ga pohvalil, in Ančka je bila tudi vesela. Pripravila je malico, prinesla na mizo domačega mošta in potem je beseda dala besedo.

Marička je pravila zadnjič Ančki, kaj je doživela. V koloniji je obiskala neko poznanko in se je potem ustavila tudi pri Tičarjevih. Ko je vstopila v hišo, je zagledala tam ženo, ki ji je bila povsem neznana. Vstala je in Maričko pozdravila: »Dober dan, gospa!«

»Oh, ste vi tudi Slovenka...?« jo vpraša Marička.

»Ne, jaz sem Švabica!« odgovori lepo slovenski.

»Švabica? Kako pa to, da tako lepo govorite slovenski?«

»Imam moža Slovence in sem se naučila slovenski.«

»Zanimivo!« sem vzkliknil. Vse žene tujke, ki se poročijo s Slovencem, bi se morale naučiti slovenskega jezika; saj vsaka Slovenka, ki poroči tujca, se nauči njegovega

jezika. Žena mora iti za možem! Mnogokrat bi se prav zato boljše razumela! »Imate prav,« je dostavila Ančka, »samo treba je reči, da se mora za to brigati tudi mož in ženi pomagati, da se bo naučila vsaj najvažnejših besed.«

Pepi se je nato spomnil, kako je bilo tam nekje pod Luksemburgom, kjer je delal v železnih rudnikih. Prišla je iz Ljubljane stara mati na obisk k nekemu Slovincu, ki je imel lepega, nadebudnega fantka. Nekaj je znal slovenski, vsega pa seveda ne. Nekeč gresta z materjo po cesti. Srečata tamkajšnjega župnika. Mati je bila navajena duhovnike spoštljivo pozdravljati. Ker francosko ni znala, je pozdravila kar lepo slovensko: »Dober dan!« Fantek to sliši in, ker je vedel, da gospod ne razume slovenski, se mu je zdelo, da je rekla mati »Madame!« Pa se oglasi in reče materi: »Mati, saj to ni ‚madame‘, to je gospod ‚curé‘ (izg. kūrē).«

Vsi smo se zasmjeli. »To je pa tako kot s Katrico!« pravi Ančka. »Kmalu potem, ko je prišla iz Slovenije, je šla v trgovino, ne da bi znala kaj francoskega. Gledala je krompir in jo vpraša prodajalka: »Madame?« Katrica je razumela »Ne dam!« Pokazala je riž. Spet se ji je zdelo, da je rekla prodajalka »Ne dam!« Karkoli je pokazala, zmeraj je bilo »Madame?« Prodajalka jo je gledala, kaj bi rada in koliko. Njej se je zdelo, da prodajalka vedno pravi, da ne dá. Obrnila se je nesrečna in odšla domov. »Kakšna pa je tista trgovina tam?« vpraša moža. Karkoli pokažem, vedno pravijo »Ne dam...«

»Križ je po svetu, če ne znaš jezika,« se oglasi Pepi. »A križ je tudi otroke učiti svojega jezika, ko vedno z drugimi otroki žlobudrajo v tujem. Ampak Jurčecova je dobro povedala zadnjič svojemu malemu, ki je prišel domov in se jokal. »Kaj se jočeš?« ga vpraša. — »Zato, ker mi je rekel Fridel, da sem ‚auslender‘ (tujec).« — »Prismoda! Ponosen bodi na to! Po prsih se udari in reci Fridelnu: ‚Jaz sem, ti pa nisi! Pa povej ti kakšno besedo po slovensko, če jo moreš. Še jesti in piti ne znaš po slovensko vprašati!«

Da, ko bi bili vsi tako zavedni in pametni, kot je Jurčecova! Otroka je treba učiti

ponosa, da je Slovenec in da slovensko zna.

Še ena zgodba, ki se je zgodila na svetovni razstavi v Bruslju. Nekega dne se predstavi v pisarni za tolmače krepak gospod pri najlepših letih. Sprašuje po špansko, če imajo španskega tolmača. Prihaja bajé iz Ekvadorja. Pokličejo tolmača, ki je znal govoriti španski. »Govorite španski?« ga vpraša tolmač. — »Da, sem iz Ekvadorja.« — »Pa znate še kakšen drugi jezik?« — »Nekaj znam italijanski in znam slovenski.« — »Slovenski?« ga vpraša tolmač. »Jaz tudi!

Zaobljubili so se

V prvi svetovni vojni je bilo. Avstrijska podmornica, katere poveljnik je bil mornariški poročnik Rudolf Singule, je zagledala pred sabo sovražno brodogve. Tako je bila prisiljena, da gre takoj v globino.

Ko pa je podmornica dosegla zaželeno globino, kjer bi bila dobro skrita pred sovražnikom, se vendar ni ustavila. Začela se je poglabljati vedno bolj in bolj. Vrhu tega se je še nagnila. Mornarji so se na vse načine trudili, da bi jo spravili v ravnotežje in da bi ustavili njeno potapljanje. Vedeli so, da podmornica v večji globini ne vzdrži: prevelik pritisk vode jo lahko zmečka in za vedno potopi.

Toda njihov trud je bil zaman. Že so prekoračili največjo dovoljeno globino. Stene podmornice so že škripale pod pritiskom vode, posamezne oklopne plošče so se vedno bolj krivile. Barva na notranjih stenah se je začela krušiti in odpadati. Bati se je bilo, da bo najbolj šibka stena popustila in se pod pritiskom zdrobila.

Takrat pa je stopil poveljnik podmornice pred svoje mornarje in jih vprašal:

»Možje, ali ste pripravljeni zaobljubiti romanje na Trsat, če bomo rešeni?«

»Da, gospod kapitan, pripravljeni smo!« so vsi zaklicali.

»Se hočete torej zaobljubiti?« vpraša še enkrat kapitan.

»Da, zaobljubimo se!«

Isti trenutek se je podmornica za hip ustavila, prvi konec se je spet dvignil v vodravno lego — in podmornico je bilo moč krmiti kot vedno.

Ko se je podmornica po končani nalogi vrnila v Pulj, je še prej napravila majhen

Jaz sem Slovenec.« — »Kaj, Slovenec? Primojdunaj! Slovenca pa ne bosta med seboj po špansko govorila, ampak po slovensko!« je veselo vzkliknil naš Ekvadorčan, doma nekje iz Vipave. Izpraševal je tolmača, kje je oddelek za barvno fotografiranje in razne take aparate. Tolmač mu je pokazal in potem sta ves dan skupaj gledala razstavo.

Ali ni imenitno, če znaš slovenski in če boš svojega otroka naučil svojega jezika, ki je ključ do vseh ostalih slovanskih jezikov?

T.

ovinek. Peljala se je na Reko. Od tam so vsi mornarji s kapitanom na čelu poromali k Materi božji na Trsat. V rokah so nosili goreče sveče, v srcu hvaležno molitev do Morske zvezde, ki jim je pomagala v najhujši stiski.

Mornarji so velikokrat bolj verni, kot mi to mislimo!

ZGODBA O MILIJONARJIH

V Italiji imajo znano loterijo »Totocalcio«, pri kateri stavijo tisoči in tisoči, da bi na lahek način postali morda celo milijonarji. Nekateri so res imeli srečo. Zadeli so milijon ali še več. Toda trije taki milijonarji so kmalu umrli, drugi so denar hitro zapravili s ponesrečenimi kupčijami ali pa so se hudo sprli v družini.

Romeo Giacín je zadel na tej loteriji kar 245 milijonov lir. Užival pa jih je le nekaj dni. Bil je že nekaj časa bolan na jetrih in vnetju slepiča. Zdravniki so mu predpisali dieto. Toda kdo bi mislil na dieto, ko je prišlo toliko denarja! Imel je ogromno posla, da je ta denar spravil in proslavil tako srečo. Nenadoma je moral v bolnico. Žene ni skrbelo. »Zdaj imamo denar, te bodo že ozdravili!« je rekla. Toda ves denar ni pomagal. Milijonar je komaj še napravil oporoko in umrl.

Italo Suppin, upokojeni šofer, je zadel 55 milijonov. Zvedel je za to novico, ko je ležal v bolnici. Vesela vest ga je spravila k dobri morali in sreča mu je za nekaj časa izboljšala zdravje. Kupil si je lepo hišo z vrtom, da bi v njej preživel preostala leta. Toda čez nekoliko mesecev ga je zadel kap.

Podobno se je zgodilo kuharju Umbertu Gleri, ki je l. 1949. zadel 17 milijonov lir. Največja sreča in najlepši dobitok je vendarle zdravje, ki ga ni mogoče zadeti na loteriji.

Nicola Saccinni je oktobra 1954 zadel kar 24 milijonov, ki jih je pa moral deliti s svojim prijateljem Ugom Gaudierjem, s katerim sta vedno skupaj igrala loterijo. Nicola je dolga leta prodajal na trgu v Turinu. Z ženo in dvema odraslima hčerkama se je kar lepo razumel. Nenadna sreča pa je prinesla v družino neslogo in prepir. Žena je postala osorna, hčerki svojeglavi. Prepiri so bili na dnevnem redu. Nikola danes živi sam zase in obžaluje čase, ko je bil revež, a se je lepo razumel z ženo in družino. Njegov prijatelj je imel nekaj več sreče in v hišici ob morju uživa dobljeni denar, zaenkrat še dokaj srečno.

Vera Melchior in Alfredo Castellano sta bila še zaročenca, ko sta na »Totocalcio« zadela 60 milijonov. Do tistega časa sta bila srečna in složna in sta si želela prislužiti toliko denarja, da bi si naredila skromen dom in se poročila. Kot strela z jasnega neba so padli prednje milijoni. Poročila sta se in si kupila krasno stanovanje. Toda sreče ni bilo. Pred dvema mesecema sta se razšla.

Giovanni Capello je bil sprevodnik na avtobusu, ko je zadel 77 milijonov. Vse življenje si je želel, da bi videl Rim in si privoščil življenje bogatašev. Čim je imel v rokah milijone, je odpotoval v Rim. Prijateljev mu tam ni manjkalo. Vsi so ga imeli radi in prijazno sprejemali. Toda ta ljubezen je bila kratkotrajna: dokler so trajali milijoni. Danes Capello ni več sprevodnik, pa tudi ne milijonar.

Slikar Achille Incerti iz Milana je bil ločen od žene in hčerke že več let, ko je zadel 54 milijonov lir. Upal je, da se bo zdaj lahko zopet združil z ženo in hčerko. Toda žena ni hotela o tem nič več slišati, pač pa je zahtevala zase in za hčer več milijonov. V obupu je slikar razdelil svoje milijone med razne dobrodelne in cerkvene ustanove in od vsega mu je do danes le malo ostalo.

Denar je sveta vladar, sreče pa ne prinese, če jo kaj drugega ne prinese.

Lipica in lipicanci

Šest kilometrov od Sežane na Krasu, ob današnji meji, v zeleni oazi sredi kraške okolice, v senci stoletnih lip in hrastov, ki kljubujejo že stoletja silni kraški burji, leži posestvo svetovno znane kobilarne Lipica. Ta bogata zelenica na kamnitem slovenskem Krasu priča, kaj se da narediti iz kraškega sveta, če se z njim umno gospodari.

Na tem kraju so že od pamtiveka gojili konje. V srednjem veku so na Dunaju zelo cenili konje iz teh krajev. V starih zapiskih je zapisano, da je l. 1580. nadvojvoda Karol kupil od tržaškega škofa Lipico in tam uredil vzorno kobilarno, v kateri so se gojili potomci konj iz Vremske doline in žrebci in kobile slovite španske rase, kupljeni v Španiji in Italiji. Iz teh se je v Lipici izoblikovala posebna vrsta konj ki je znana po svetu kot »lipicanska« pasma.

Za časa Napoleonovih vojn se je ta kobilarna trikrat umaknila iz Lipice. V prvi svetovni vojni se je zaradi bližine fronte preselila v Laksenburg in Kladrub. Zadnja vojna je pa prizadejala Lipici največ škode. Po kapitulaciji Italije so Nemci odvedli iz Lipice vseh 179 konj v Hostinec na Češko. Leta 1947. se je vrnilo v Lipico samo 11 konj. Tako je ta kobilarna morala začeti z malim in požrtvovalno s pravilno selekcijo spet vzreja originalne lipicanske žrebce in kobile. Znova si je pridobila stari sloves.

Lipicanski konj je odličen pod sedlom, eleganten v lahki vpregi, istočasno pa vsestransko uporaben konj. Ustreza težkemu kmečkemu delu in spada med najvzdržljivejše konje. Razširjeni so danes po vsej Jugoslaviji.

Posestvo Lipica zajema danes 311 ha. Največ tega je z drevjem obraslih pašnikov, kjer poganja bujna trava, zavarovana z mogočnimi drevesi.

Lipica je sad vztrajnega dela in neumornega prizadevanja, da bi dali kraškim gojavam večjo plodonosnost.

PREŠERNOV SPOMENIK V LJUBLJANI
(ob trimostovju)

Zdravljica

Prijat'lj! obrodile
so trte vince nam sladkó,
Ki nam oživlja žile,
Srce razjasni in okó,
Ki vtopi
Vse skrbi,
V potrlih prsih up budi.

Komu najpred veselo
Zdravljico, bratje! č'mò zapet'?

Bog našo nam dežélo,
Bog živi ves slovenski svet,
Brate vse,
Kar nas je
Sinòv sloveče matere!

V sovražnike 'z oblakov
Rodu naj naš'ga trešči gróm!
Prost. ko je bil očakov,
Naprej naj bo Slovencev dóm!
Naj zdrobé
Njih roké
Si sponé, kjèr jim še težé!

Edinost, sreča, sprava
K nam naj nazaj se vrnejo!
Otrok kar ima Slava,
Vsi naj si v roke sežejo,
Da oblast
In z njo čast,
ko pred, spet bosta naša last!

Bog živi vas, Slovenke,
Prelepe, žlahtne rožice!
Ni take je mladenke,
Ko naše je krvi deklè;
Naj sinov
Zarod nov
Iz vas bo strah sovražnikov!

Mladen'či, zdaj se pije
Zdravljica vaša, vi naš up!
Ljubezni domačije
Nobén naj ne usmrti vam strup!
Ker po nas
Bode vas
Jo srčno branit' klical čas. —

Živé naj vsi narodi,
Ki hrepené dočakat' dan,
Da, koder sonce hodi,
Prepir iz svéta bo pregnan;
Da rojak
Prost bo vsak,
Ne vrag, le sosed bo mejak!

Na zadnje še, prijat'lj,
Kozarce záse vzdignimo,
Ki smo zato se zbrat'li,
Ki dóbno v srcu mislimo.
Dókaj dní
Naj živí
Bog, kar nas dobrih je ljudi! —

France Prešeren

Iz dežele pod **TRIGLAVOM**

Dokončana je cesta s Planine do Vuhreda ob Dravi. Bolnišnica v Slovenjem Gradcu je postala premajhna, ker prihajajo vanjo ljudje iz industrijskih krajev Mežice in Velenja. Zato so začeli zidati nov del poslopja. — V Lendavi v Prekmurju je začelo delovati več novih obratov obutev, pletenin, plastičnih mas. — V Radovljici na Gorenjskem so odprli čebelarški muzej.

Poleti je obiskalo domače kraje veliko izseljencev tudi iz Zapadne Evrope. Nekateri so prišli skupno, drugi pa posamezno. Iz Nemčije je bilo letos kakih 1000 rojakov, iz Holandije nekaj nad sto, okoli 600 jih je prišlo v treh skupinah iz Francije. Po nekaterih krajih, kjer je več ljudi, ki so bili v tujini, so jim naredili prijetna srečanja pod okriljem Matice. Tako n. pr. v Kamniku in v Kočevju, v Trbovljah, v Murski Soboti. Amerikanci so imeli svoj piknik v Polhovem Gradcu. Seveda je bilo vsem najprijetnejše med domačimi. Seveda je le vsak odšel nazaj, kajti lepo je pogledati, a tam živeti je drugače. Ni mogoče, da ne bi opazil, da manjka doma tiste svobode, ki si jo srce želi in ki je v tujini.

Rojaki, ki so se vrnili pripovedujejo, kako se izvaja letos večji pritisk na duhovnike, da bi se jim »zapisali«. Na Sladki gori so pregnali ob žeganjih vse prodajalce, ki so imeli rožne vence in verske spominčke. Se pač takih reči zlodej boji. Od Litije do Cerovce je lepa dolina, zmeraj nekaj hiš ob cesti. Od Cerovce do pustovga malina je dobre pol ure peš hoje. Tam je bila pred vojno gostilna, da si se malo podprl, popil pol litra vina in dobil klobaso, da si šel zopet naprej proti Sv. Križu (danes imenujejo proti »Gabrovki«). Ko prideš do Javorskega Pila, je hiša, kjer si tudi dobil piti pred vojno, a danes je prazna. Zraven te hiše je stala kapela, narejena pred 300 leti v spomin na odhod Turkov iz naših krajev. Tu so bile med vojno večkrat bitke med Nemci in partizani. Zdaj so na drugi strani postavili spomenik padlim. Ker seveda ni primerno, da bi na drugi strani tega

stala krščanska kapela, so poslali fantom iz Javora pismen ukaz, da morajo 28. junija dopoldne priti na tisto mesto, da poženejo kapelo v zrak. To so tudi morali storiti.

Ljubljanski dnevnik piše, da so v Trbovljah slabo preskrbljeni z mesom. — Godba na pihala v Mengšu na Gorenjskem je slavila 75-letnico. — V Preddvoru so dogradili most čez reko Kokro. Je lesen. — Na Jezerskem so priredili lep praznik »ovčarski rej«. Seveda ni manjkalo znanih »Veselih planšarjev«. — Na Bledu je bilo letos hkrati tujcev kar 30 različnih narodnosti. — V Sloveniji je okoli 160 planinskih postojank. Gorniki pravijo, da bi bilo treba mnoge izboljšati, saj je tudi tujcev vedno več po naših hribih. — Tovarna »Tomos« iz Kopra je naredila dogovor s francosko tvrdko Citroen za izdelovanje avtomobilov.

In še eno smešno iz Ljubljane. Prej je izhajala »Pravica«, zdaj jo je nadomestil časopis »Delo«. Prve dni po izidu »Dela« so kolporterji klicali po ulicah: »Pravice ni, delo je še ostalo...«

En hribček bom kupil . . .

**En hribček bom kupil,
bom trte sadil,
prijat'lje povabil,
še sam ga bom pil.
Sladko vince piti
to me veseli,
dobre volje biti
svoje žive dni
brez vse skrbi,
to me srčno veseli.**

Tam gori za hramom
en trsek stoji,
je z grozdjem oblôžen,
da komaj drži.
Sladko vince piti...

Že čriček prepeva,
ne more več spat,
v trgatev veleva,
spet pojdemo brat.
Sladko vince piti...

Konjički škrebļajo,
ker voz'jo težko,
ker vince peljajo,
k'je močno sladko.
Sladko vince piti...

Anton Martin Slomšek

M E D N A M I I Z S E L J E N C I

Krsti: V cerkvi Srca Jezusovega v Londonu (Kilburn) je bila krščena 23. avgusta Marija Peršin. — Prav tako v Londonu, a v cerkvi Sv. Ivane Arške 30. avgusta Karolina Ana Ivens. — Pri Sv. Jožefu v Warsop, Notts., so pa 2. avgusta krstili Vinklerjeve iz Warsopa: Sandro, Štefanijo in Marka Vincenca. — Čestitamo!

Poroka: V Leobnu, v Avstriji, sta se poročila Anton Krajšek iz Derbyja na Angleškem in Ivanka Cugelj. — Mnogo sreče!

V Avstralijo je odšel z družino 10. avgusta Alojzij Križman iz Wolverhamptona. — Srečno pot!

Rožnovenske pobožnosti: V oktobru bodo: 4. oktobra ob 4. uri popoldan v cerkvi Sv. Jožefa na Midland Rd v Bedford, kjer bo govor, rožni venec, litanije in blagoslov. — V nedeljo, 11. okt., v kapeli Marije Pomagaj v Londonu, kjer bo ob 5. pop. sv. maša in nato pobožnost. — V nedeljo, 18. okt., v Rochdale, v konventni kapeli na William St. ob 11. dop. sv. maša, popoldan ob 3. pa v šoli Beechwood pobožnost. V nedeljo, 25. okt., pa v Wolverhamptonu. Vse podrobnosti pa so objavljene v prilogi »Naše luči«.

Žegnanje, »šagro« ali proščenje naše kapele, ki je posvečena Mariji Pomagaj, bo-

mo praznovali vsako leto na njen praznik, t. j. 24. maja.

*

»Slovenska pravda« je 8. avgusta končala svojo 4. redno skupščino; na njej je spremenila svoja pravila in izvolila nov odbor. Sprejela je še nekaj drugih resolucij, ki zadevajo njeno organizacijo.

Naročila za knjige Družbe sv. Mohorja sprejema slovenska pisarna v Londonu; enako tudi za »Družinsko pratiko za l. 1960«.

CHARLEROI — MONS

Zvonovi so zapeli pogrebno pesem kar trem rojakom, o katerih smrti »Naša luč« še ni poročala.

V Châtelineau je umrla mlada mati dveh otrok Mirica Hadner, roj. Testen l. 1926 v Toiminskem Lomu. Bolehala je na pljučih. Vedno je rada reševala uganke v našem listu in se je še zadnje dni brigala, da bi njena mala znala tudi slovensko moliti. — 24. avgusta je v sanatoriju odšel v večnost Jožef Deželak, upokojeni rudar, roj. 1900. v Ojster pri Trbovljah. Pokopan je bil v Havré pri Monsu, sicer pa je živel v Ransart pri Charleroi. — Naslednji dan so se stekle ure življenja drugemu

upokojenemu rudarju **Ivanu Blaz** v Lodelinsart, doma iz Hrušice pri Sevnici, roj. 1897. Zgodaj je ostal vdovec s sinom in štirimi hčerami. Zdaj, ko se je omožila zadnja, je odšel k večnemu počitku. — Vsem preostalim rajnih sožalje, umrlim pa večni pokoj pri Bogu!

Letos smo priredili romanje na kraj Marijinih prikazovanj v **Banneux**, ki je od nas precej oddaljen. Kljub temu se je zbralo na postaji v Liege-u 47 romarjev in nekaj jih je pa čakalo že v Banneux. Tako nas je bilo na tem lepem kraju čez 50 na sam praznik Marijinega vnebovzeta 15. avgusta. Vsem je bil čas prekratek in marsikdo je obljubil, da se bo še vrnil.

Naslednjo nedeljo pa so šli naši pevci in igralci »na potovanje« dol proti francoski meji. Ogleдали smo si baziliko v Walcourt, nato pa sredi gozdov bunker, ki si ga je pripravil Hitler ob začetku vojne s Francijo. Potem smo pogledali čez mejo in poskusili francosko »kapljico«, zvečer nazaj grede pa še sir pri trapistih blizu Chimay.

Izpit letošnjega dopisnega **TEČAJA ZA SLOVENŠČINO** je naredil že **Emil Hribovšek iz Leernes**. O drugih bomo še poročali.

*

Otroci rajnega **Ivana BLAZ** se zahvaljujejo vsem, ki so se na očeta spomnili ob njegovi smrti.

LIEGE — LIMBURG

Številni rojaki so letos za svoj odmor obiskali rodni kraj in sorodnike v domovini. Vrnili so se s prijetnimi spomini na dom.

G. Nikolaž Geurtz se je z go. Marijo, roj. Krpač, in sinovoma po 6-mesečnem počitku v Evropi že srečno vrnil v Belgijski Kongo. Na svidenje!

Prvo nedeljo v septembru so društvo »Slavček« iz Waterscheja in rojaki iz Eisdena priredili romanje v **Moresnet** in izlet v ardensko prirodo. Imeli so krasno vreme, kar je letos nekaj čisto vsakdanjega.

Drugo nedeljo v septembru pa so pevci iz Eisdena odšli na dvodnevni izlet v **Luksemburg**. Stroške je krilo Društvo sv.

Barbare in s tem dalo pevcem priznanje za njihovo požrtvovalnost.

Gospod **Žvar Drago** iz Eisdena je 5. sept. sklenil **zakonsko zvezo** z gdč. **Trkaj Ivan**ko, ki je pred kratkim prišla iz domovine k svojemu stricu g. **Trkaj Francu**. Mlademu paru iskreno čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova.

V družini g. **Tinija** in ge. **Terezije** Župevc v Hoevezavel je malega bratca in sestrico razveselila nova sestrica, ki je pri sv. **krstu** dobila ime **Francka**. Čestitamo!

Ga. **Apolonija Marolt** iz Eisden dorp je že precej časa spet pri zdravju. Ga. **Gajšek Mili** se je po uspeli operaciji že mogla vrniti na svoj dom. V Genku sta bili operirani ga. **Jarc** in ga. **Balon**, obe iz Eisdena. G. **Šnurer Janez** iz Eisdena je tudi dobro prestal težko operacijo.

Vsem, ki še trpijo, želimo skorajšnje ozdravljenje.

Smrt je v zadnjih tednih krepko posegla v naše vrste. Usodno se redčijo vrste naših starih rudarjev. V Genku je dotrpel g. **Matija Pepelnik**. — Prav tam je za vedno zaspal g. **Janez Toplišek**. — V Eisdenu so rojaki priredili lep pogreb g. **Andreju**, soprogu ge. **Jurešič**. Pokojnik je bil dobra duša. Čeprav Flamec po rodu, se je zvesto držal naše družbe. — V Waterscheju se je nenadoma zgrudil g. **Albert Mlekuž**, rojen v bovški fari. Na njivi mrtvih so se poslovlili od njega slovenska žalostinka in številni rojaki.

Vsem žalujočim preostalim izrekamo iskreno sožalje. Pokojnikov pa se spominjajmo v molitvi!

PAS-DE-CALAIS

Na praznik Marijinega vnebovzeta so se tudi letos številni rojaki zbrali v baziliki na **Lorette**, kjer smo preživeli ob sončnem vremenu res lep dan. Sv. mašo za vse pokojne in žive izseljence je zaradi odsotnega msgr. **Valetina Zupančiča** opravil g. **Stanislav Kavalar**. Pevski zbor iz Bruay je

z dovršenim petjem spremljal božjo službo. Po opoldanskem počitku se je razvila mogočna procesija okrog bazilike. S petimi litanijami je bilo zaključeno romanje vseh Slovencev iz Pas de Calais-a.

Msgr. Valentin Zupančič se je zdrav in okrepcan povrnil s počitnic v domovini. Prav tako mnogi rojaki, ki so šli obiskat svoje sorodnike.

Krščeni so bili: Janez Jakob Kolenc iz Bruav, Sonja Kotar in Silvija Jagodzinski iz Méricourt-Mines, Marija Jesé Burgois iz Billy-Montigny. Srečnim staršem naše čestitke!

Lepo prosimo slovenske starše, da prijavijo svoje otroke za slovenski verouk, tako se bodo z večnimi resnicami naučili tudi materinščine.

S. K.

K DOPISU JURIJA ARTIČA IZ LIEVINA (P. de C.), FRANCIJA

Slučajno nam je prišla v roke letošnja majska številka „Rodne grude“, kjer hoče Jurij Artič z zavijanjem resnice zmaličiti osebnost Vincencija Tuhtarja. Pokojnik je bil ustanovitelj „Zveze društev sv. Barbare“, ki že 35 let poleg kulturnega in prosvetnega dela tudi materialno podpira naše rojake. Njegovo delovanje v Nemčiji kot Franciji je bilo nesebično in v dobro vsem brez razlike.

1. Leta 1925. je 15 rojakov po svoji krivdi zapadlo nadzorstvu in izgubilo službo. Ta dan delavske organizacije niso proglasile stavke. V tujini se je pač treba pokoravati disciplini tukajšnjih organizacij, in ne kakih drugih.

2. Splošno je znana Tuhtarjeva dobrotà in ljubezen do sorojakov, zlasti do otrok, čeprav mu jih Bog ni dal.

3. O podpisu za izgon rojakov sedaj prvič slišimo, res pa je, da sta prav omenjena marsikaj zagrešila nad starimi izgaranimi rojaki.

4. Jugoslovanske čitalnice v gostilni „Parfant“ nikdar ni bilo, zato pač Tuhtarja ni mogoče dolžiti, da je požgal slovenske knjige.

5. Delovanja dr. Korošca bo nepristransko sodila zgodovina, ne Jurij Artič. Samo vprašamo: ali je bilo v njegovem času toliko beguncev? Ali je bilo takrat toliko pokvarjenih delomrznežev kot danes? Ali je bilo tudi takrat mesece in leta treba čakati na potni list in vizo, kot danes?

Sicer pa velja: O umrlih le dobro!

Odbor „Zveze društev sv. Barbare“ Lievin (P. de C.), Francija.

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob PETIH popoldne, v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres (métro: SEVRES-BABYLONE).

Poroka: 20. avgusta sta pred oltarjem v Parizu zvezala svojo življenjsko pot Stanislav PETOVAR, doma iz Razkrižja v Prekmurju, in Terezija KRESLIN, doma iz Črensovcev, oba stanujoča v Sartrouville (Seine-et-Oise). Obilo božjega blagoslova in sreče jima želijo vsi znanci in prijatelji in z njimi mi vsi.

Krsta: Po zakramentu sv. krsta sta postala člana svete Cerkve Francois Jean-Claude, sin Franca Trokšanja in Anice, roj. Režonja, ter 31. avg. Martina Hedvika SKOK, hči SKOK Antona in Marije, roj. Sekinc. Prvi je bil roj. 13. 7., drugi 11. 8. S starši se veselimo in jim želimo obilo veselja, s Cerkvijo molimo, da bi nova člana rasla v milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Med počitnicami sta pomagala v naši pariški župniji č. gg. Angel KOSMAČ in Stanko JANEŽIČ; oba v Rimu nadaljujeta svoje študije v bogoslovju, kjer se pripravljajo bodoči misijonarji za Rusijo. Poletno rimsko vročino sta zamenjala za pariško (pa seveda nista samo zaradi tega prišla v Pariz). Obema se prav lepo zahvaljujemo.

PROSLAVA SLOVENSKE PESMI IN BESEDE

Zadnjo nedeljo v avgustu je bila v dvorani »Montcheuil« po sv. maši kratka proslava slovenske besede in pesmi. (Pariški Slovenci smo »kampeljci«, ker iz istega prostora enkrat napravimo dvorano, enkrat kapelo, ali pa siromaki, ker nam mora isti prostor služiti za oboje!)

Ker nam čas ni dopuščal, vse skupaj ni trajalo več kot tri četrt ure, toda bilo je lepo in pristrčno, tako da je v srcih vseh navzočih še bolj poglobilo ljubezen do domače besede in pesmi. In to je brez dvoma važno za vse begunce in izseljence, da ohranijo v tujini košček domovine, kamor se zatekajo z ljubeznijo, s spoštovanjem, s ponosom in s hrepenenjem.

Proslavo je vodil č. g. Janežič, ki je bil med nami ves avgust in nas ob vsaki priliki navdu-

ševal za slovensko petje. V kratkih, pa zelo lepih besedah je povedal, o čem bo proslava. Na sporedu so bile recitacije iz naše literature, ljudske in umetne, od prvih časov, to se pravi od časa romanja v Kompostelo (o čemer je podal zelo dobro recitacijo g. Ciril Guštin) pa do najnovejših Prešernovih „Sonetov nesreče“, katerih enega je z občutjem deklamirala gdč. Minka Jevšek. Vmes je moški kvartet, improviziran za to priliko, zapel več narodnih pesmi, med njimi tudi eno hrvatsko. Med drugimi pevsкими točkami je poslušalcem gdč. Jevšek s svojim petjem pričarala lepoto naše pesmi. Kratka proslava je pokazala, da smo globoko navezani na našo slovensko pesem, da imamo med nami dosti pevskih talentov, zato pa glejmo, da bomo vse to tudi načrtno gojili (ne samo od časa do časa pri kozarčku vina!).

Dekleta, ki so bila na skupnih počitnicah pri naših sestrah v Morestelu, so se navdušena vrnila, ker so preživela res lepe počitnice. Zahvaljujejo se sestram in č. g. Kavalarju, ki je bil z njimi. Drugo leto jih bo še gotovo več. Za dobro razpoloženje je skrbela gdč. Tončka Skvarča, ki je prinesla s sabo neizčrpno malho šal in dovtipov. Dekleta ji zato pripravljajo zlato kolajno kot »vice«-predsednici (v srcih seveda, ker drugače naša dekleta še niso tako bogata!).

V nedeljo, 6. septembra, pa so dekleta v novem prostoru začela s svojimi rednimi sestanki, kamor so vsa dekleta (tudi bivša, to se pravi tudi poročena) prijazno vabljena.

PREKO OCEANA SO ODSLI: V Kanado: Janez PLUT z ženo Martino roj. KLOBČAR, in hčerko Ivanko (rojeno v Parizu), oče in mati iz Semiča v Beli krajini. Zdaj si bosta v Kanadi ustanovila nov dom.

V Avstralijo pa so odšli: iz Nice: sestri Lojzka in Berta FALETIČ, doma iz Livskih Raven pri Tolminu, iz Nancyja pa Cvetko GOSAR, doma iz Poč pri Cerknem na Primorskem.

Vsem želimo vse dobro in lepo v novih deželah.

Žalost je zadela Agato LEVAČIČ, kateri je v domovini (Gorji Zebanec) 8. avg. umrl oče Miha, in družino Marijana POŽARJA, kjer je gospa Mira 26. avg. v Trnju na

Primorskem zgubila svojo mater. Z njimi delimo njihovo bol in z njimi molimo za pokoj rajnih.

CORMEILLES - EN - PARISIS (Seine-et-Oise). — V Cormeilles-en-Parisis dela v tovarni Lambert & Frères skupina naših fantov. 13. avg. je enega izmed njih zadela težka nesreča. Franc PENKO, iz Ratečevega Brda na Primorskem, ki dela kot mehanik, je po nesreči prišla leva roka pod tekoči trak, ki mu jo je odtrgal blizu ramena. Kljub tako težki rani in kljub izgubi krvi je sam prišel sto metrov daleč iskat pomoči, ker nesreče same ni nihče drug videl. Zdravi se v bolnici v Argenteuil. Vest o tej težki nesreči je zadela nas vse. Tolaži nas, da g. Penko vkljub vsemu ni izgubil poguma in optimizma.

CHARBONNIER-LES-MINES (Puy-de-Dôme) — 1. sept. se je poročila hčerka slovenskega izseljenca-rudarja gdč. Jožica (Josée) KLOPČIČ, učiteljica. Izbrala si je za življenjskega soproga Francoza, profesorja Louis Viala. Poročne obrede je opravil ženinov brat, č. g. Joseph Viala. Naše čestitke!

Kdor želi MOHORJEVE KNJIGE, NAJ JIH PRAVOČASNO NAROČI PRI g. ČRETNIKU.

OB LUKSEMBURGU

V sredo, 2. sept., so se naši rojaki, ki so za tri tedne odšli s transportom v svoje domače kraje, vrnilo vsi zdravi, veseli in zadovoljni, hvala Bogu. Kako tudi ne! Po tolikih letih, nekateri, so se znova dobili s svojimi sorodniki, morda še z očetom in materjo, prijatelji in znanci. Koliko so si imeli povedati, vprašati...! Pa četudi je bilo samo eno leto od tega, ko so bili zadnjič doma. Kaj vse se more zgoditi v enem letu! In tako jim je čas hitro mineval, prehitro. Dobro je bilo, lepo, so pravili eden in drugi, tako da je kar prehitro prišel čas, ko je bilo treba iti nazaj.

Vsaka ptička rada leti tja, kjer se je izvalila. Naša domovina je Slovenija. Ne smemo je pozabiti, kar nas je Slovencev, tudi v tujini ne. Ostanimo torej povesod in vedno zavedni Slovenci; še več: verni katoliški Slovenci.

Istega dne smo se vrnili tudi vsi srečni in zadovoljni z Marijine božje poti, iz Lurda. Šli smo s Slovenci iz Merlebacha in okolice in nas je vse skupaj vodil msgr. Grims. Kot skupina pod njegovim vodstvom smo imeli mnoge prednosti; največja je bila pač ta, da smo imeli sv. mašo zase v lepi Marijini kapeli; tako smo mogli poslušati pridigo v slovenskem jeziku in nemoteno prepevati med mašo lepe Marijine pesmi. In še nekaj: nevede in nehote smo se dobili s skupino koroških Slovencev; tako je skupna molitev in skupno petje navdušenje vseh za Marijo in za Marijino čast še povečalo. Lepi so bili dnevi, ki smo jih preživeli v Lurdu. Koliko skritih milosti je Marija posredovala, je začutil in zaznal vsak sam, saj Marija ne ostane dolžna nikomur ničesar, nasprotno še več povrne.

Hvaležni smo gospodu msgr. Grimisu za njegovo skrb in prijaznost. Naj ga Bog tolaži zlasti zdaj, ko mu je 29. 8. v Ljubljani vdano v Bogu umrla draga mu sestra. Izrekamo iskreno sožalje v imenu vseh, ki ga poznajo.

OB NEMŠKI MEJI

Iz naše pisarne:

Predno je okusil bridkosti tega sveta, je odhitel k angelcem mali *Bruno*, ko je dne 12. 8. zapustil žalujoče starše Slavka *Plahuta* in Alojzijo, roj. Žnidaršič, krščen v bolnici v Forbachu, pokopan v Stiring-Wendel.

Na lep praznik Marijinega vnebovzdetja 15. 8. je po velikem trpljenju odšel v boljše domovino rojak *Franc Češnovar*, doma v vasi Goriška gora pri Novem mestu, še ne 22 let star, rudar v Merlebachu. Previden s sv. zakramenti je bil cerkveno pokopan 18. 8. v Merlebachu. Ko sem ga vprašal, zakaj je odšel v tujino, mi je odgovoril: »Dokler je moja mati živela, nisem hotel iti proč od nje, da sem ji pomagal. Nato pa sem se odpravil k svoji teti.«

31. avgusta nas je pa zapustil zelo mnogim znani *Janez Šuler*, doma iz Čezsoče pri Bovcu, star 59 let. Njegovo življenje je bilo od mladosti dalje polno bojev, dela in trpljenja. Bil je doma, v Nemčiji in Fran-

ciji, dokler je mogel, desna roka slovenskim duhovnikom. Rad jih je sprejemal, rad jim je pomagal in zanje šel nešteto krat v boj. Pri grobu se mu je zahvalil slovenski župnik iz Merlebacha za vse dobrote, ki jih je izkazoval v svojem življenju slov. duhovnikom, svoji družini in na koncu še mnogim našim beguncem. Imel je velik pogreb, pri sv. maši je bilo 5 duhovnikov, razna društva z zastavami ter izredno veliko število prijateljev in znancev.

Komaj so se vrnili naši rojaki iz domovine, so naznanili zvonovi v Freyningu, da je umrl naš rojak *Jerko Veljačič*, doma iz Bribira pri Crikvenici, star 59 let, umrl 6. 9. v bolnici Hochwald. Zadnjikrat je šel v domovino, 4 dni po vrnitvi pa je zapustil ta svet, ženo, otroke, sorodnike, prijatelje in znance. Cerkveno je bil pokopan v Freyningu.

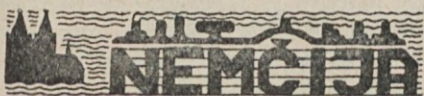
Vsem zgoraj omenjenim iz srca želimo večni mir in pokoj, vsem sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje ter jim kličemo, naj se mnogokrat spomnijo svojih rajnih v molitvi!

*

Eni odhajajo, drugi prihajajo — to velja tudi v naših kolonijah. Zgoraj omenjeni rojaki so se poslovili od tega sveta, na svet pa so prišli: Jean-Marie, sinko Ane Mohar-Trautmann, krščen v Merlebachu 23. 8., — Jožica, hčerka Jožefa Lisjak in Marije Lever, krščena 3. 9. v Creutzwaldu, — Irena, hčerka Albina Čebokli in Brede Cenčič, krščena 6. 9. v Merlebachu, — Jurij-Mihael, sinko Jožefa Kaliopu in Ljubice Popovič, krščen 13. 9. v St. Avoldu. — Otročičem in staršem želimo, da bi se rojstva svojih mladih vedno veselili.

Tudi raznim mladoporočencem, ki so v zadnjem času sklenili zakon v cerkvi, zlasti Antonu Jankovič in Mariji Virant, ki sta sklenila sv. zakon na svetem kraju v Lourdes, želimo vso srečo in božjega blagoslova na življenjski poti!

V avgustu so posebni vlaki odhiteli iz Metz za našimi rojaki na dve srtani: Prvi vlak je odpeljal 460 naših izseljencev na dopust v domovino, dva vlaka pa 14 dni pozneje obenem s tukajšnjimi domačini naše rojake v Lourdes.

OKOLI ACHENA

Slovenci v okolici Aachena smo bili zelo dolgo brez slovenskega duhovnika. Od Velike noči dalje pa hodi k nam g. Puš iz Nizozemske. Vsako drugo nedeljo imamo sv. mašo v farni cerkvi sv. Tekle v Merksteinu. Ura — ob 12 — je res malo neprikladna, a ob drugi uri cerkve ne moremo dobiti. K sv. maši vedno pride nekaj fantov in družin, a veliko premalo za vse, kar nas živi v bližnji okolici. Nekateri so pa prav pridni in sv. maše nikoli ne zamudijo.

V zadnjem času smo začeli nekoliko govoriti o pevskem zboru. Bog daj, da bi ga res spravili skupaj, saj naši fantje tako potrebujejo lepega slovenskega petja.

PORURJE

Spet nas je več v Porurju! 12. julija je bil krščen v cerkvi St. Johann v Altenessenu Vili Jurak, sinko Jožeta in Angele, stanujočih v Nordsternstr. 29. Skoraj mesec dni pozneje je bil dne 9. VIII. v bolnici St. Josef v Sterkrade krščen Bogomir Žmavc, staršev Konrada in Margarete. Na isti dan je prejel sv. krst Edvard Videc, tretji otrok v družini Jožeta in Ane Videc. Krščen je bil v St. Johann. 16. avgusta pa je bil sprejet za božjega otroka Mihael Jelovšek, sin Franca in Marije, prav tako iz Altenessena. — Morda ste že opazili, da so bili to pot sami fantki. Punčke kar nič nočejo na svet! Se jim ne mudi. Upajmo, da ne bo treba preveč dolgo čakati nanje.

Poročila sta se — to pot v Kölnu v cerkvi St. Alban — Marijan Molek iz Vrhnik in Pavla Nagode iz Lučen na Gorenjskem. Poroka je bila 4. julija. — 18. jul. pa sta si obljubila zvestobo Maksimilijan Vigec iz Hoč pri Mariboru in Emilija Osojnik iz Teharij. Poročila sta se v Sterkrade v cerkvi Herz-Jesu. — Istega dne sta se podala na skupno življenjsko pot Stanko Žust od Sv. Treh kraljev nad Logatcem in Tilda Jereb iz Žirov. Poročila sta se v Altenessenu. — Lado Oblak iz Begunj pri Cerknici je 25. jul. poročil nevesto Do-

rico Stražiščar iz iste fare. Zvestobo in ljubezen sta si obljubila v cerkvi, kjer imamo nedeljsko mašo. — 25. julij je začetek zakonskega življenja tudi za Lojzeta Marčič iz Črešnjic in Ivanka Colarič iz Sv. Križa pri Kostanjevici. Poročila sta se v Wanne-Eickel, kjer oba tudi stanujeta. — Vilibald Šmajgert in Marija Perc sta se vzela 13. avgusta. Ženin je iz Polja ob Sotli, nevesta pa iz Kozjega. — Vsem novoporočencem želimo zvrhan koš sreče in zadovoljstva in prav toliko božjega blagoslova na skupni življenjski poti.

Zopet nas je presenetila nesreča. 13. avgusta se je **smrtno ponesrečil** v rovu **Franc Rezec** iz Št. Ruperta nad Laškim. Bil je star komaj 24 let. Na pokopališče smo ga spremili v četrtek, 20. 8., in sicer v Oberhausen-Osterfeldu. Pokojni ima v Essenu brata, v domovini pa še starše. Vsem žalujočim naše sožalje. — V Trbovljah je 6. jul. nenadoma umrl, ko je bil na obisku pri sorodnikih, **Anton Strah**, roj. 1909., sin slov. izseljencev, ki je živel v Essenu. Na željo soproge so ga prepeljali v Essen. Poleg žene zapušča 13-letno hčerko. Naše sožalje!

Skupni izlet na Marijino božjo pot v Kevelaer smo priredili v soboto, dne 1. avg., iz Essena. Tam smo imeli skupno mašo, nato pa smo obiskali g. župnika Hegenkötterja v Twistedenu, kjer smo kósili. Popoldne smo se odpeljali k jezerom v Hombergen, že čisto blizu holandske meje. Za kopanje je bilo premrzlo, pač pa smo lahko veslali. V Aldekerk smo zaključili z večerjo celodnevni izlet.

Za vse mladoporočence in za tiste zaročence, ki se nameravajo še letos poročiti, smo imeli v nedeljo, 9. avgusta, v prostori Kolpinghausa **družabno prireditev**. Odziv je bil velik. Le nekaj parov ni prišlo, ki so bili zadržani. Iz Essena jih je bilo čez 40. Veselo smo se zabavali in plesali do poznih — naj povem po pravici: do zgodnjih — ur ob zvokih Avsenikovih valčkov in polk. Splošna želja vseh naših ljudi je bila, da take večere še večkrat ponovimo. Upajmo, da bo šlo.

S tritedenskega letovanja so se v sredo, 12. avgusta, vrnilo naši otroci s Koroškega. Za majhen denar so tam preživeli 3-tedenske počitnice. Stanovali so v Št. Ru-

pertu pri Velikovcu, kjer so jih naše sestře izredno ljubeznivo sprejele in ves čas nanje pazile in se z njimi igrale. Za otroke je bil to velik dogodek. Iz okajenega in zadimljenega Porurja na svež slovenski zrak — kaj takega se ne doživi vedno. Lepo zrejeni so se otroci vrnili domov. Na poti tja in nazaj sta jih spremljala ga. Zdenka Gregl in g. Lojze Lampret. Posebna zahvala pa velja našim sestram na Koroškem. Še enkrat se jim na tem mestu za vso ljubezen in skrb do naših malčkov prisrčno zahvaljujemo.

Kriza v Porurju sili ljudi iz rudnikov na druga mesta. Vedno več se jih seli iz Essena in Oberhausena v manjše industrijske kraje. Večinoma gredo v železarne. S tem pa se naša skupnost vedno bolj rahlja, povsod je naših ljudi najti dovolj, a nikjer ni kakega večjega središča.

TRANSPORT »SLOVENIJA«, ki ga je organizirala Slovenska osrednja pisarna, se je srečno vrnil na Nizozemsko dne 22. avgusta. S transportom je potovalo 70 slovenskih rojakov. Vsi so se zelo zadovoljni vrnili in veseli, da so mogli zopet videti svojo rodno domovino. Vreme ni bilo ravno najboljše, a kljub temu se naši rojaki niso pustili motiti pri obiskih svojih sorodnikov in znancev. Tudi rojaki, ki so potovali v svojih osebnih avtomobilih, so se tudi vsi že vrnili in začeli s svojim delom.

Rojaki, ki niso mogli v domovino in so morali tukaj preživeti svoje počitnice, so se tudi hoteli malo po domače zabavati. V soboto, dne 15. avgusta, so se zbrali pri g. Poglajenu in so tam pekli lepega prašička in tudi dobre slovenske kapljice ni manjkalo. Slišali smo, da so preživeli prav prijeten dan in nekateri so se šele drugi dan vrnili. Tako je lepo in naj se ponovi! Prava zabava je tudi pred Bogom upoštevana.

Po počitnicah so se naša društva takoj vrgla na delo. Pripraviti je treba naše že tradicionalne **vinske trgatve**. 20. septembra bo trgatve v Hoensbroek in 27. bo imelo

trgatve društvo iz Heerlerheide-Brunssum. Z dohodki pri teh trgatvah organizirajo naša društva vse prireditve med letom.

Bolniki: Vsi naši bolniki so se več ali manj zdravi vrnili na svoje domove. G. Franc Pobežin, ki je precej težko bolan, se zdravi na svojem domu v Hoensbroek. — Ga. Tinka Papež se je tudi vrnila že domov iz bolnice v Kerkrade. — Enako je doma popolnoma zdrava po težki bolezni ga. Magda Robek. Vsem našim bolnikom želimo skorajšnjega okrevanja!

Novi Slovenci: V družini Jožka Robek in njegove gospe Magde Mavrič se je rodil 24. avg. sin prvorojenec. Pri krstu je dobil ime Zvonko Anton. Tudi družino Antona Kropivška in njegove gospe Štefi Železnik je razveselil sin. Njemu pa je ime Francek. Srečnim staršem naše iskrene čestitke, Zvonku in Francku pa želimo, da bi bila zdrava in vedno zavedna Slovenca.

POIZKUSI:

Slovenska mati

Mi smo pri tebi,
mi smo vsak hip s teboj,
ti si vsak hip z nami,
naša slovenska mati.

Od jutra, ko vstaneš,
do trudne noči, kar delaš,
kar misliš, vse vemo,
naša slovenska mati.

Gledamo tvoje težave
skozi noč daljave.
V duhu pri tebi smo, ti z nami,
naša slovenska mati.

Mojca Brezovnik, Francija

Za dobro voljo

Slaba slika. — Slikar: »Kako ste zadovoljni s svojo podobo?« Kupec: »Po pravici povedano, ne preveč. Priznati morate, da se vam moj potret ni nič posrečil.« Slikar: »Morda res. Toda to pride od tega, ker se tudi Bogu ni posrečilo, ko je izbiral vaš obraz...«

ZA NAŠE MALE:

Prva človeka

Je Adama Bog ustvaril,
zemljo mu je vso podaril.
Ga naredil pa tako je:
vdihn timer dušo mu v telo je.

Milost božjo sta imela,
v raju srečno sta živela.
Bog je tudi nas ustvaril,
dušo in telo podaril.

Spet iz Venezuele

Kje na svetu že ne boš našel Slovence!

Izseljenski duhovnik iz Venezuele nam piše, da je obiskal rojaka Ilija v kraju Güigue. Imel je službo božjo v kraju Valencia, ki je oddaljen 160 km od Caracas-a, kjer ima svoj sedež. Po maši so se vsi zbrali pri rojaku Voglarju. Drugo jutro je šel naprej v Barquisimeto, ki je od Valencie daleč okrog 195 km.

Prometa je na cesti veliko, kajti železnic v Venezueli ni in se osebni in tovorni promet vrši le z avtomobilom. Zato tudi na cesti skoraj vsak kilometer srečate avtomobilsko cisterno s prikolico, ki vozi bencin. Taka dolga »stonoga« je nevarna. Na ovinku pojé celo cesto, ker sicer bi ne speljala. Zato je tedaj pred njo najboljše ustaviti in počakati.

V Barquisimeto ima Godina, doma z Gorenjskega, trgovino in zastopstvo stroj-

nega olja. Tam je nekdo naših tudi tapetnik. Vsi so podjetni in veseli pokažejo na domove, ki so si jih zgradili polagoma.

Da se je vrnil nazaj v Caracas, je moral prevoziti spet 300 km. Kar naprej in naprej po isti cesti. Kaj lahko se zgodi, da ti uide pozornost in si v jarku. Pokrajina je prijazna, zelena. Na obeh straneh ceste so kokosove palme in drevje banan.

„Naša luč“

ODGOVARJA ...

Drago Senica, Paterson, N. Y. USA. — Žahvaljujemo se za poslano knjigo „Dominik, svetnik vaših let“, ki ste jo prevedli iz francoščine. Tehnična šola Don Bosco iz Patersona jo je res lepo natisnila in opremila z okusnimi slikami.

— Ur.

List slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite uredništvu ali poverjenikom vsaj do drugega v mesecu. — Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gld. 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Darove lahko izročite poverjenikom lista v svoji deželi. — UREDNIŠTVO in UPRAVA „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

UGANKE

ZLOGOVNICA

Iz zlogov: bed, i, iv, ja, je, li, li, med, n, o, van, ved — sestavi besede, ki pomenijo:

1. gozdna zver, 2. druga beseda za južino, 3. lepa cvetlica, ki pomeni čistost, 4. moško ime, 5. visi pozimi po drevesih, 6. soglasnik.

1.	2.
3.	4.
5.	6.

Če bereš sedaj prve in nato tretje črke teh besed od zgoraj navzdol, ti povedo naročilo, katerega naj se drže otroci, ki so zdaj začeli hoditi v šolo. Velja pa ta izrek za slehernega človeka.

ZAGONETKA

Z Z Z Z Z Z Z
 MO . RJ . EV . NJ . EB . KU
 MO . EV . EK . IG . OM . PIL
 Z Z Z Z Z Z Z

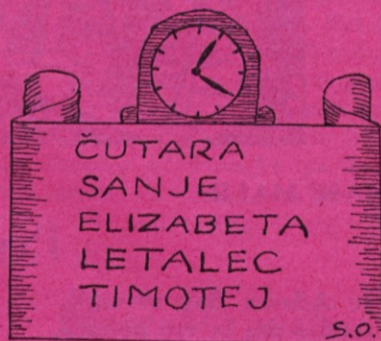
Če zagonetko rešiš, boš zvedel za dober namen izseljenca ob koncu leta.

POSETNICA

Klet Heteronik

Ali uganeš poklic tega moža?

NAPIS

REŠITEV UGANK iz štev. 7

Magični kvadrat: 1. Kropa, 2. raven, 3. ovira, 4. pero, 5. Ana.

Posetnica: Priština.

Rebus: Postojna.

Čudna pisava: Slovenci, povežite se v Slovenski Izseljenski Zvezi.

Zakonska ljubezen: Žena oponaša možu: »Vse je moje, da veš: perilo, oprava, hiša! Le kaj si imel, preden si me vzel, to bi rada vedela?« Mož: »Mir!«

Otroška prostodušnost. — Milica: »Glej, mama, koza ima prav tak obraz ko teta Micka!« Mati: »Fej, Milica, tako ne smeš govoriti!« Milica: »Ah kaj, saj koza ne razume.«

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.